

АКУЛА

ИСТИНСКА СЛУЧКА

Отъ Левъ Толстой

I.

НАШИЯТЬ корабъ стоеше на котва до брѣга на Африка. Деньть бѣше прекрасенъ. Откъмъ морето повѣаше свежъ вѣтрецъ. Надвечерь неочеквано времето се измѣни. Стана душно и сѫщо като изъ топла пещъ ни облѣхна горещъ въздухъ отъ къмъ Сахарската пустиня.

Предъ залѣзъ слѣнци нашиятъ капитанъ отиде на полубата и извика: „На кѣпане“. И изведнажъ матрозитѣ наскачаха въ водата, спуснаха въ нея едно корабно платно, превѣрзаха го и устроиха отъ него кѣпалня.

На кораба заедно съ нась имаше и две деца. Децата първи се хвѣрлиха въ водата. Тѣ се кѣпѣха въ платнището. Но тамъ имъ се виждаше тѣсно и пожелаха да скочатъ и поплававать на открито море.

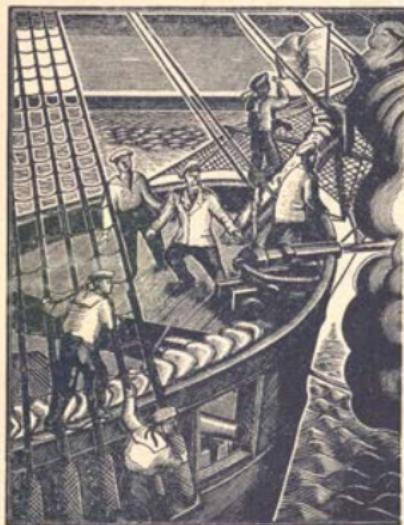
Едното момче отначало изпревари другачето си, но следѣ туй почна да остава назадъ. Бащата на момчето, старъ артилерийски офицеръ, се любуваше на синчето си. Когато то взе да поостава назадъ, той му извика: — Не се оставяй! Дръжъ се!

II.

ИЗВЕДНАЖЪ нѣкой извика откъмъ палубата: „Акула!“ — и всички ние видѣхме въ водата гѣрбътъ на морското чудовище.

Акулата плаваше право къмъ децата.

— Назадъ! Назадъ! Върнете се! Акула! — завика артилериста... Но децата не чуха неговия гласъ. Тѣ продължаваха да плававатъ по-нататъкъ, като викаха и се смѣеха още по-весело и още по високо отколкото по-рано.

Дветѣ момчета, като гущери се хвѣрлиха въ водата и почнаха да плѣскатъ съ рѣце и крака и да се надпреварватъ.

Артилеристътъ, бледенъ като платно, безъ да се мрѣдне отъ мястото си гледаше дветѣ момчета.